

59 DAGE TILBAGE

EN MAGISK HARPUN

Så pludselig. Dér på bordet mellem ridsede tallerkner, gamle dvd'er og forpjuskede barbie dukker. En harpun. I mørkt, lakeret træ. Sådan en, som man skyder hvaler og fisk med. Den lignede et gevær med en lang pibe, hvorfra en sølvblank pilespids af stål stak ud. For enden af pilen var der fæstnet en tynd line, og på undersiden sad en slags hjul, som resten af linen var rullet op på, så man kunne hale byttet op af vandet, når man havde ramt det.

Jeg, som havde troet, at turen til loppemarkedet ville være helt formålsløs. Og så viste den sig at være præcis det modsatte!

”Hvad koster den?” spurgte jeg.

Manden bag bordet så op. Han havde kedeldragt på og var optaget af at pudse sine briller i et snavset lommeløst tøj. Da han tog dem på, blev hans øjne så små som lyseblå skjorteknapper.

”Hvad?” spurgte han. ”Harpunen?”

”Ja.”

Han tænkte lidt.

”Femhundrede.”

Femhundrede. Det var mange penge. Jeg havde faktisk femhundrede kroner. Men ikke på mig. Jeg stirrede på harpunen. Pilen skinnede i solen. Jeg kunne mærke, at jeg simpelthen *måtte* eje den. Det var ikke bare den flotteste harpun, jeg nogensinde havde set (okay, det var også den eneste harpun, jeg nogensinde havde set), men den passede også perfekt til min næste opfindelse.

”Darling! Så det er her, du dalrer rundt!”

Inden jeg nåede at svare, mærkede jeg en hånd lande tungt på min skulder. Armbåndene klirrede. Mormor.

”Har du fundet noget?”

Jeg nikkede mod harpunen.

”Ja, den er flot. Men se det mesterværk, som *jeg* lige har købt!”

Jeg slap modvilligt harpunen med blikket og vendte mig om mod mormor.

På sækkevognen ved siden af hende var et maleri surret fast. Det var kæmpestort, sikkert på størrelse med vores spisebord. Det forestillede, det tror jeg i hvert fald, en ræv i et vinterlandskab. Det kunne ikke være nogen superprof kunstner, der havde malet det. Ræven var ligesom skæv i proportionerne. Det ene forben lignede et tykt stoleben, halen havde form som en egernhale, og man kunne se begge øjne, selv om ræven var malet i profil. Den stod i en snedrive og drak vand fra en underlig lyserød sø.

”Oj,” sagde jeg.

”Ja, ikke!” sagde mormor begejstret.

”Den er virkelig ...”

Jeg ledte efter det rigtige ord.

”... unik.”

”Det er en Bruno Liljefors!” sagde mormor.

Manden i kedeldragten fnøs.

”Hvis det der er en Bruno Liljefors, så er jeg Zlatan Ibrahimovic.”

”Søde ven. Nu tror jeg nok, at jeg har *en smule* mere forstand på kunst, end du har. Det *er* en Bruno Liljefors.”

”Og jeg *er* Zlatan,” sagde manden. ”Vil du have min autografer?”

Mormor ignorerede ham, nikkede tilfreds mod maleriet og sagde:

”Gustav, Bruno Liljefors er en af Sveriges mest kendte dyre- og landskabsmalere, skal du vide.”

”Aha,” sagde jeg.

”Ræven ser jo ud, som om den har slugt en håndgranat og er blevet sprængt indefra,” sagde manden.

”Det er en tidlig Liljefors,” sagde mormor roligt. ”Han var kun seksten, da han malede det, sagde sælgeren. Han havde vel ikke rigtigt lært håndværket endnu.”

Kedeldragtfyren gik rundt om bordet og satte sig på hug foran billedet.

”*Rune* Liljefors, står der.”

”Er du blind eller hvad? Kan du ikke se B’et?” sagde mormor.

”Det der er ikke noget B, det er en plet! En død flue, som er klistret fast i malingen, eller hvad ved jeg.”

”Det er et B!”

”Nå, ja, det er det måske, men tilbage står stadig det faktum, at personen hedder *Brune* Liljefors.”

”Herregud, han har vel skrevet forkert,” sagde mormor irriteret.

”Sit eget navn?”

”Kære Mister Know-it-all,” sagde mormor, ”det kan ske for selv den bedste, det kan jeg tale med om. Engang skrev jeg Charlotte med tre t’er.”

Hun vendte sig mod mig og smilede.

”Under alle omstændigheder vil det være strålende til at dække hullet i væggen med! I flipperværelset. I dit værelse, mener jeg!”

”Perfekt,” sagde jeg.

Jeg rakte hånden ud og rørte forsigtigt ved harpunen. Træet var blankt og glat under mine fingre.

”Mormor, kan jeg låne femhundrede af dig? Du får dem tilbage, så snart vi kommer hjem.”

”Femhundrede! Det er jo overpris! Sådan en ågerkarl. Han får maks. trehundrede.”

”Jeg står lige her,” sagde manden. ”Jeg kan høre alt, hvad der bliver sagt.”

Jeg var lidt usikker på, hvad ågerkarl betød, men jeg forstod i hvert fald, at det ikke var noget positivt.

”Sig mig,” sagde mormor og så ham lige ind i hans små skjorteknapøjne. ”Er det en magisk harpun?”

”Øh ... nej.”

”Følger der en motorcykel med?”

Manden hævdede spørgende øjenbrynene.

”Har Jesus ejet den? Nej. Altså får du trehundrede,” sagde mormor og begyndte at grave i sin guldsquinnende håndtaske.

Hun fik pungen frem og smækkede tre hundredkronesedler ned på det overfyldte bord. Tre hundredkronesedler, som straks blevet fanget af en kastevind og hvirvlede af sted i luften.

”Oh, dear!” råbte mormor, og jeg løb efter sedlerne, som naturligtvis fløj af sted i alle retninger.

Jeg blev ret imponeret af mig selv, da det lykkedes mig at springe op og fange en af hundredkronesedlerne i luften. Jeg tror aldrig, jeg har sprunget så højt! Jeg tænkte på idrætsturneringen, som vi havde haft på min gamle skole en måned tidligere. Jeg havde revet barren i højdespring ned, selv om den kun sad i halvfjerds centimeters højde. Min idrætslærer havde sukket og sagt: ”Hvad skal vi stille op med dig, Gustav? Du skal ikke tænke! Bare gøre det. Hvordan skal jeg få dig til at komme ud af hovedet og ind i kroppen?”

Nu havde jeg svaret! Penge! Hvis han havde viftet med en hund på den anden side af den ildstinkende madras, havde jeg kunnet springe en meter og tyve mindst.